

ZPRÁVY OD SRDCE

ČASOPIS FARNOSTI NEJSVĚTĚJŠÍHO SRDCE PÁNĚ

Úvodník Jany Homolky Zelinové · Máme novou knihovnu
Rozhovor s naším bohoslovcem Alexem Lyutenskovem
Zprávy z Farní charity · Pozvánka na společenství žen

ČÍSLO 7 · ÚNOR 2026

NEJMÉNĚ 365 PŘÍLEŽITOSTÍ K...

Co mají společného mateřství a nový rok? Nejistotu, jak bude probíhat, jaké bude a jak skončí – malý bonmot na začátek.

V poslední době jsem v jednom podcastu slyšela snad nejvýstižnější popis, jak se cítí současná žena na mateřské. A veselé to zrovna nebylo. „Nepracuješ – nesocializuješ se – ne-realizuješ se, připadáš si sama a zbytečná. Teď jsi jen matka.“ Následuje výčet podrobností z každodenního života, které ve větší či menší míře zažil každý, kdo se výhradně staral o dítě předškolního věku. „Naprostě všechno je střípkovité, žádná tvoje potřeba není nikdy naplněná, jsi furt unavená.“ A na závěr seabemrskáčská otázka: „A kdo ví, co dělám špatně a kde bych mohla máknout.“ A já si říkám, to je všechno? Přece mateřství má být dar a tedy bych měla zažívat vděčnost. Nebo?

Hodně mi v těchto časech pochybností a nevděčností pomáhá vědomí, že opravdu nejsem „jen matka“. Mou první identitou, na kterou často zapomínám, je, že jsem sama dítětem. Tím Božím. A věřím, že Jeho rodičovská náruč je otevřená a On čeká, až se do ní rozhodnu přitulit, protože On se netrpělivě nevnučuje. Chce mě opečovat, věnovat mi svou plnou pozornost a přítomnost. Někdy je potřeba pustit svoje představy o tom, jak by mělo vypadat to nebo ono (mateřství nebo nový rok či jiné), a třeba přestat bojovat s tím, jakým životním okolnostem jsem vystavena. Ale prostě jen být prázdnou, ve smyslu být připravenou přijmout to, co mi Bůh nabízí – Jeho úhel pohledu, Jeho konání, Jeho útěchu.

Tebe, milý čtenáři, a i samu sebe povzbuzuji, že další rok přináší alespoň 365 příležitostí, kdy můžeme Boha zvát do našich nejistot a špatných dní, nebo naopak do našich jistot a dobrých dnů.

Jana Homolka Zelinová

P. S. Pokud ti, milý čtenáři, připadá můj postoj poněkud pasivní, máš pravdu, je. Protože ti to říká Boží dcera, která si potřebuje pořád připomínat úctu k manželovi, předškolní děti ji svými šarvátkami (rozuměj lítým bojem na život a na smrt) znejišťují v jejich rodičovských kompetencích, lituje promarněného času „před dětmi“ a touží objevit Boží plán pro svůj život, ale stále tápe, a tak doufá v Boží milost. :)

ZE ŽIVOTA FARNOSTI

Ocenění pro farníka Jaroslava Vrbenského

Loni 17. listopadu 2025 získal cenu Paměti národa politiký vězeň a pozdější editor nakladatelství Vyšehrad Jaroslav Vrbenský. Je celoživotně spjatý s naší farností, v mládí zde ministroval, později byl varhaníkem a dosud je naším farníkem.

Pozvánky na jarní a letní akce

Jarní prázdniny na Mariánské

- od 14. do 21. února 2026
- možnost společného prožití prázdnin
- určeno především pro rodiny s dětmi

Příprava na první svatou zpověď a první svaté přijímání dětí

- předpokládá účast dětí na výuce náboženství
- každý čtvrtek od 18.15 hod. v besídce
- první setkání ve čtvrtek 5. března, a to s účastí rodičů
- první svaté přijímání bude v neděli 21. nebo 28. června, dle domluvy s rodiči

Výprava pro starší děti a mládež

„Západní Šumavou“

- od 27. července do 8. srpna 2026
- turistická a poznávací výprava do západní části Šumavy a Českého lesa

Letní dětský tábor Mariánská

- od 17. do 28. srpna 2026
- letní dětský farní tábor určený pro děti od 6 do 15 let

Bližší informace o všech těchto akcích a aktivitách a přihlášky na ně u faráře Jana Houkala.

Zapojte se i vy

Mnozí by se rádi více zapojili do farnosti, přispěli svou rukou ke společnému dílu anebo jen chtějí pomáhat a vlastně nevědí, jak.

V každém čísle proto připravujeme malý přehled příležitostí. Díky minulým výzvám už má naše farnost nové pomocníky – příště to můžete být i vy!

Úklid kostela

Každý týden probíhá úklid našeho krásného kostela a moc bychom ocenili další pomocníky. Není třeba se přihlašovat, stačí přijít kterýkoliv čtvrtek v 18.45. Těšíme se na nové zájemce!

Před každými Velikonocemi také pořádáme generální úklid všech liturgických prostor našeho kostela. Letos připadá termín na aprílový den 1. dubna, ve středu Svatého týdne večer. Rádi uvidíme i nové tváře!

Velká farní brigáda

Rádi byste viděli náš kostel z jiného úhlu? Chcete se podívat do prostor, kde jste ještě nebyli? Uvítáte příležitost poznat další farníky? Nebo prostě jen můžete pomoci? Přijďte na mimořádnou velkou brigádu, která se koná v sobotu 7. února. Budeme za to moc rádi – oceníme každou mužskou i ženskou ruku! Předem děkujeme a těšíme se na vás.

Lektorování

Rádi přivítáme další zájemce o čtení v kostele. Zájemci se mohou hlásit v sakristii nebo otci Janovi.

Jak vypadají nedělní katecheze pro děti?

Začátek nového liturgického roku přinesl již třetí rok dětských katechezí při nedělní mši v 11 hodin. Děti jsou zvány k aktivní účasti především na třech místech liturgie.

Tím prvním je katecheze v režii rodičů v době kázání. Koná se v Besídce a na starosti ji mají většinou dva rodiče – jeden si připraví povídání s dětmi a druhý je mu oporou a výpomocí. Formy převyprávění evangelia a jeho poselství jsou různorodé – loutkové divadlo, rukodělná aktivita, písnička, ale základem zůstává komunikace s dětmi. Druhým místem je obětní průvod, ve kterém mohou děti donést symbol srdíčka. Do něj třeba pošeptají své radosti,

trápení, přímlovu či cokoli, co chtějí Ježíši předložit. Třetím bodem v liturgii, ke kterému jsou děti speciálně zvány, je modlitba Otče náš kolem obětního stolu. Mohou se držet za ruce, a tak v blízkosti Eucharistie, sebe navzájem a přísluhujících u oltáře vyjádřit touhu po jednotě, v jejímž středu je On sám.

Snad to, že víte, jak to na nedělní v 11 vypadá, vás a vaše děti povzbudí k účasti. A pokud toužíte předávat radost evangelia, budeme rádi, když se zapojíte i do příprav samotných katechezí.

Se svými dotazy můžete kontaktovat Marii Revendovou: marie@revendovi.cz. Na všechny z vás se těší rodiče připravující nedělní katecheze.

NAŠE NOVÁ FARNÍ KNIHOVNA

Na podzim jste v ohláškách pravidelně slyšali, že vás zveme do farní knihovny, která prošla velkou změnou. O co ale vlastně šlo a co se za těmi dveřmi, které byly dlouho zavřené, odehrálo?

Naše knihovna, kterou léta s obrovskou láskou spravovali dobrovolníci, se dočkala daru, o jakém se nám ani nesnilo – kompletní renovace. Ještě v červnu byste u nás našli sice nesmírně kouzelnou a domáckou místnost, ale ruku na srdce, byla to tak trochu směsice nejružnějších regálů a stylů, kde se knihy hledaly v klasickém lístkovém katalogu pomocí papírových kartiček. Ta starosvětská podoba, ze které dýchala péče mých předchůdců, mě velmi okouzlovala, čas se ale zastavit nedal.

Ptáte se, proč vlastně měnit něco tak milého? Odpověď byla bohužel vidět při každém pohledu na prohýbající se police, které už pomalu dosluhovaly. Skvrny na zdech nešlo přehlédnout a v koutech se za roky nashromáždilo tolik tajemných předmětů, že jsem si připadala jako v Trnkově Zahradě. Jsem proto vděčná farní radě, že se rozhodla dát knihovně důstojnou tvář. Má renovovaná okna, zbroušené parkety a čerstvě vymalované zdi. Dostalo se jí i nového, poctivého nábytku, který navrhl a vyrobil renomovaný atelier 12345Šesták.

S novým prostředím přišla i nová vize. Chceme být především pomocníkem a kotvou pro nás všechny, kdo ve farnosti žijeme, nebo ty, kdo k nám jen zavítají na návštěvu. Naším posláním je nabízet aktuální literaturu pro mladé, dospělé, katechumeny i duchovní, ale zároveň uchovávat nadčasové teologické a filozofické poklady i kvalitní beletrii. Dosáhnout tohoto cíle stojí víc práce, než se může na první pohled zdát.

Knihovna se totiž od doby covidové trošku zasekla v čase, fond se nedoplňoval a mnoho knih se mezi čtenáři nenávratně ztratilo. Rozhodla jsem se tedy začít nově s čistým štítem a udělala důkladnou revizi, aby údaje v našem novém katalogu odpovídaly pravdě a aby byl na regálech prostor pro nově koupené knihy. Nešlo se vyhnout činnosti, kterou my knihovníci nemáme zrovna v lásce – vyřazování. Část knih našla nový domov ve školní knihovně nebo v antikvariátu, z jehož výtěžku jsme už pořídili nové svazky. Ostatní se promění v umělecká díla sochaře Martina Kouteckého. Naše historické skvosty z přelomu století jsou bezpečně uloženy v depozitáři a na požádání vám je ráda zapůjčím.

A na co se tedy můžete těšit? Kromě nového vybavení jsme zapracovali na obsahu. Nově zřízená akviziční komise chce doplňovat stěžejní teologická díla z nakladatelství jako Oikymen či Kalich, nabízet knihy o duchovním životě psané současným jazykem, dokupovat oblíbený žánr životopisů a knižních rozhovorů i kvalitní beletrii s hlubšími tématy. Pozornost chceme věnovat dětem a dospívajícím, a to nejen skrze biblické příběhy, ale i přes knihy, které jim pomohou zvládat dnešní svět, třeba nástrahy sociálních sítí nebo složité životní situace. Zásadní novinkou je náš online katalog na adrese knihovna.srdcepane.cz, kde si můžete knížky v klidu domova vyhledat a podívat se na doporučené novinky. Trochu jsme upravili otevírací dobu. **Najdete nás každou neděli mezi mšemi od 10.00 do 11.00 a nově také v úterý v podvečer od 17.00 do 18.00.**

Protože knihovna není jen o regálech, ale hlavně o lidech, moc ráda bych k sobě přivítala nové pomocníky. Pokud máte rádi knihy a lidi, budu vděčná za každou ruku k dílu – ať už byste mi pomohli se správou sociálních sítí, obalováním nových přírůstků, nebo občasným záskokem. A pokud zrovna nemáte času nazbyt, ale přesto naší činnosti fandíte, můžete knihovnu podpořit zakoupením konkrétní knihy. Na webových stránkách knihovna.srdcepane.cz najdete seznam titulů, které nám v poličkách chybí. Stačí si vybrat, připsat své jméno a knihu do knihovny přinést. Aktuální novinky a tipy budeme pravidelně vyvěšovat na nástěnku v kostele i na náš Facebook a Instagram (@farni_knihovna_nsp).

A nakonec: naší vizí je, aby knihovna sloužila celé naší farnosti, a to také jako multifunkční místnost pro setkávání. Přijďte se k nám podívat, těším se na každé setkání nad otevřenou knihou.

Vendula Bednářová, knihovnice

ŘÍKAL JSEM, ŽE KŘESŤANEM SE NIKDY NESTANU! BŮH SE URČITĚ DOBŘE BAVÍ, ŘÍKÁ NOVÝ BOHOSLOVEC NAŠÍ FARNOSTI ALEX LYUTENSKOV

Od září se za naši farnost připravuje na kněžství mladý Newyorčan Alex Lyutenskov. Kdy se tento americký Žid ruského původu dostal ke katolické víře? Jak se ocitl v pražském semináři? A proč právě za naši farnost? Na všechny tyto otázky zná odpověď jen málokdo – přestože je Alex oficiálně naším bohoslovcem, téměř nikdo z nás ho nestačil poznat. Přitom jeho příběh rozhodně stojí za to a setkání s ním bych přála každému čtenáři. V tomto čísle farního časopisu proto najdete rozhovor právě s Alexem, na jehož cestě ho můžeme provázet svými modlitbami. Podnětné čtení přeje Bára Sedláčková.

Abychom začali úplně od začátku – Vy jste bohoslovec za naši farnost, je to tak?

Ano, oficiálně ano.

Už několik let chodím do tohoto kostela a předtím, než jsem začal formaci, byl otec Jan mým zpovědníkem a stal se i mým kamarádem.

Je pro mě velmi důležitým člověkem. Jsem tedy bohoslovcem za tuto farnost,

i když je mi moc líto, že osobně téměř nikoho z vás neznám. Je to pro mě domovská farnost a chtěl bych se v ní cítit víc jako doma. Před začátkem formace jsem do kostela Nejsvětějšího Srdce Páně chodil téměř každý den a i teď, kdykoli můžu, se tam zastavím.

Vy jste se narodil v New Yorku v židovské rodině. Kudy vedla vaše cesta k víře a sem do Čech?

Moji rodiče pocházejí ze Sovětského svazu a seznámili se v redakci newyorských novin Nové ruské slovo, které založili ruští imigranti. Vzhledem k tomu, že jsem Žid, mí předkové žili úplně všude včetně Čech.

Maminka má příjmení Valdštejn, protože před 300 lety mí předkové žili osm generací v Čechách, dokud se neodstěhovali do Vilniusu. Celý ten rodinný příběh je hrozně složitý, ale je to součást toho, kdo jsem – je to pro mě velmi důležitá část identity.

A doma jste drželi nějaké judaistické tradice?

Moje rodina už mnoho generací žije sekulárním životem, takže jsem vyrůstal jen jako kulturní Žid. Jen výjimečně, třeba o Velikonočních jsme pili víno a vyprávěli si příběh, jak nás Pán Bůh vyvedl z Egypta. Zvláštní je, že celý život jsem věřil v Boha Izraele. Nikdy jsem ho však nehledal v judaismu. Rodiče si vážili křesťanství a věřili, že spasí svět. Já ovšem v mládí cítil vůči křesťanům kulturní nenávisť, protože jsem se na všechno díval povrchně a při pohledu na dějiny jsem měl pocit, že jde o skupinu lidí, kteří mě nenávidí kvůli něčemu, co jsem neudělal. (Což je teologicky složité, protože jsem to ve skutečnosti udělal – svými hříchy jsem ukřižoval Pána Ježíše – dnes to tedy vidím úplně jinak.)

Šel jsem tedy na konzervatoř a nežil úplně ideálním životním stylem. Rodiče už ze mě byli trochu nervózní, protože jsem moc nestudoval, většinu času jsem s kamarády kouřil trávu, pil na večírcích a vůbec nepřemýšlel o univerzitě. Naši mě přemlouvali, abych šel na protestantskou univerzitu, a protože mi to bylo jedno, nakonec jsem souhlasil.

Jak se Vám s Vaším tehdejším přístupem na takové křesťanské škole líbilo?

Byla to skvělá škola. Když jsem ale viděl, že se tam lidé modlí, říkal jsem si – cože, vždyť žijeme ve 21. století! Nový zákon tam učil Žid. Když se o mně dozvěděl, pozval mě k sobě. Já ho však velmi soudil. Říkal jsem si, to je zrádce, on se stal křesťanem jen proto, aby nemusel nést břemeno židovské identity, a teď mě chce taky přesvědčit. Řekl jsem mu – tohle nebude nikdy fungovat. Já se nikdy křesťanem

nestanu! (smích) A teď tady sedím – Bůh se určitě dobře baví.

Co Vás potom přivedlo do Česka?

Po roce jsem ze školy utekl. Chtěl jsem žít život, na jaký jsem byl zvyklý, pokračoval jsem tedy na jiné univerzitě v oboru divadla a režie. V rámci studia jsem šel na stáž do Českého kulturního centra a v rámci stáže mě jedna známá, česká režisérka, pozvala na návštěvu sem. Do Prahy jsem se okamžitě zamiloval – rozhodl jsem se tedy, že se sem po studiu přestěhuju. Ani jsem nešel na promoci, hned sedl do letadla a přiletěl. To bylo před osmi lety. Začal jsem tu učit angličtinu a dělat divadelní projekty. Prožíval jsem ale těžké životní období, žil velmi sobecky a dělal spoustu špatných životních rozhodnutí.

Bylo to temné období. Na konci roku 2018 mě navštívili kamarádi z Ameriky a při odletu mi jeden z nich nechal knihu Narcis a Goldmund od Hermana Hesseho. Je to o dvou mniších ze 13. století. Goldmund utíká z kláštera a jde do světa, nežije úplně ideálně, stále hledá smysl života a je na hraně zoufalství. V tom jsem se poznával tak moc, jak jsem do té doby nezažil. Měl jsem pocit, že mi nikdo nerozumí – v něm jsem však viděl svého duchovního bratra.

Chtěl jsem být jako on. Začal jsem tedy třeba stejně jako on vyřezávat sochy ze dřeva. Koupil jsem si dřevo a nůž a myslel si, že začnu vyřezávat – jenže to nešlo! (smích) Tak jsem zkusil něco jiného – další věcí, kterou Goldmund v knize dělal a jako jediná mu přinášela klid, bylo něco, co se jmenovalo růženec. Šel jsem tedy na Youtube, zadal „rosary latin“ a vyskočil mi gregoriánský chorál.

Pustil jsem si to tedy a oni začali zpívat. Já seděl ve své kuchyni a poprvé pocítil takový zvláštní klid a pokoj – vnitřní ticho, jaké jsem nikdy nezažil. Žil jsem do té doby opravdu divoký život a takový klid jsem dosud necítil. Říkal jsem si, že když se cítím tak dobře, měl bych zpívat růženec každý den. Rozhodl jsem se tedy zpívat gregoriánský chorál každý den dvacet minut ráno a dvacet minut večer.

Věděl jste vlastně, o čem zpíváte?

Ne – to je mimochodem taky Boží prozřetelnost. Kdyby text byl v angličtině, nikdy bych to nedělal, s Ježíšem jsem nechtěl mít nic společného. Bylo to ale latinsky, znělo to exoticky a já o tom nepřemýšlel. „Ave, Maria, gratia plena, Dominus tecum. Benedicta tu in mulieribus...“

Netrvalo to ani týden, když přišel jeden večer, 31. ledna 2019. Seděl jsem jen tak v kuchyni a stalo se něco, co nedokážu popsat slovy. Najednou jsem věděl, že Pán Ježíš Kristus je Bůh Izraele, ve kterého věřím. Že byl se mnou celou tu dobu a že i když jsem ho odmítal, pořád byl se mnou.

Zároveň se stalo ještě něco. Od univerzity jsem byl závislý na trávě – nejen kvůli zábavě, ale také jsem bez ní nemohl usnout. Byl jsem závislý na pornografii. Byl jsem pankáč. Celý život jsem mluvil opravdu sprostě. Jsem celý potetovaný, hrál jsem v punkové skupině v New Yorku. Od té chvíle, kdy jsem byl obrácen, jsem byl však vysvobozen ze závislosti na trávě i pornografii. Dál už jsem nemohl říkat sprostá slova. Neumím to vysvětlit, ale prostě jsem to nedokázal. Bylo to všechno zničehonic – opravdu zázrak.

Co po této zkušenosti následovalo?

Jako správný židovský muž jsem zavolał mamince. Říkal jsem jí: „Já mám pocit, že

věřím v Ježíše Krista...“ Ticho. Maminka pak řekla: „Já ti rozumím mnohem víc, než dokážeš pochopit.“ Moji rodiče se pak taky obrátili a babička taky – byla pokřtěná, když jí bylo 82.

Nejdřív jsem se stal pravoslavným – tato církev mi připadala plná tajemství, krásy. Svátý Tomáš Akvinský říká, že pravda, dobro a krása nás přivede k Bohu. Pravoslavné mystérium mě přitahovalo. Začal jsem mništvovat, studovat teologii... Něco mi však chybělo. Proč odmítáme katolicismus? Čím víc jsem ho začal studovat, tím víc jsem měl pocit, že má pravdu.

Slyšel jsem přednášku o židovských korenech papežství. Lidé mají pocit, že papež vznikl náhodou, protože byl potřeba nějaký lídr. Má to však starozákonní kořeny: když král David odcházal z Jeruzaléma, dával klíče pramerovi a říkal: Na jeho rámě vložím klíč domu Davidova; když otevře, nikdo nezavře, a když zavře, nikdo neotevře. To nám samozřejmě připomíná, jak Pán Ježíš dává klíče Petrovi – jako odkaz na starozákonní obraz Pána Izraele. Je neuvěřitelné, jak je to propojené!

Odejit z pravoslavi bylo těžké, protože Východ je mi velmi blízký. Byl jsem však přesvědčený, že nemám být tam, kde se cítím dobře, ale sledovat pravdu. V té době mě kamarádi přivedli do kostela Nejsvětějšího Srdce Páně. Když jsem poprvé uviděl otce Jana, říkal jsem si, cože, to je Žid? Pán Bůh ví, že je to pro mě něco důležitého a občas mi to tu chybí. Je mi blízké, co psal svatý Pavel – jsem připraven ztratit svou duši, aby se mí židovští bratři dozvěděli pravdu našeho Mesiáše. A tohle prožívám já – mám velikou lásku ke svému národu a nejvíc ze všeho si přeji, aby poznali svého Mesiáše. Občas mi tohle chybělo v církvi nebo jsem

se bál, že mi lidé nebudou rozumět – Pán Bůh mě však stále přivádí na místa, kde jsou buď kněží Židé, nebo lidé, kteří opravdu rozumějí tomu, odkud pocházím.

A jak jste potom došel k rozhodnutí stát se knězem? Kdy jste ucítil povolání k takovému úkolu?

Povolání jsem cítil hned od začátku – to tak bývá. Říká se, že to tak bývá u zapálených začátečníků, já od toho volání však spíš utíkal. Cítil jsem povolání k celibátnímu kněžství – což pro mě bylo naprosto nepochopitelné. Báł jsem se toho, protože jsem si nedovedl představit život bez ženy. Upřímně, za což se trochu stydím, to byl možná jeden z důvodů, proč jsem inklinoval k pravoslaví. Pán by dostal, co chce, a já bych mohl mít manželku. (smích)

Na začátku jsem měl naivní představy, nechápal jsem, že co od nás chce Pán, je to nejlepší pro nás – že on od nás nic nepotřebuje. To my potřebujeme sloužit, protože my byli stvořeni pro něho. Teď jsem

stoprocentní zastánce celibátu, myslím, že je to skvělá věc. Na začátku, kdy jsem se ještě neponořil do vztahu s Pánem, toho však bylo na mě hrozně moc. Měl jsem postupně několik přítelkyní, přemýšlel jsem, jestli mě to dovede do manželství, ale vždycky, když jsem ten vztah měl delší dobu, cítil jsem (šeptá): „Já tady vlastně nechci být. Já chci být knězem...“ Ale znělo mi to jako absurdita! Znáám sám sebe a tohle určitě nemohlo pocházet ode mě. Pořád jsem tomu utíkal – až nakonec jsem řekl: „Tak fajn! Půjdu...“ Když jsem se rozhodl, asi před třemi lety, cítil jsem na duši pokoj, mír a svobodu.

Tak jste se nakonec dostal k tomu, že budete římskokatolickým knězem...

Ano. Úplně na začátku jsem říkal, že nikdy nebudu křesťanem – hinduismus, new age ano, ale křesťanství nikdy. Pak jsem řekl fajn, ale nikdy nebudu knězem. Potom jsem ustoupil – stanu se knězem, ale nikdy diecézním. Chci být aspoň v komunitě, určitě ne sám – takže řehole. Když jsem se ale snažil

rozlišovat mezi jednotlivými řády, cítil jsem volání právě k diecéznímu kněžství.

Nevěřím v náhody – to, že jsem v Praze, není náhoda. Nevím, proč jsem právě tady, ale nedovedl jsem si představit vydat se na tu cestu jinde. V Praze je to občas náročné, není tu všechno ideální. Loni jsem byl v konviktu v Olomouci, tam to bylo něco úplně jiného, ti Moraváci jsou velmi otevření a všechny rádi přivítají – ale tady v Praze, tady jsou všichni pořád naštvaní! (smích)! A tohle navíc říkám jako Newyorčan! Přesto cítím, že mám být tady – právě v té fázi mi pomáhal rozlišovat otec Jan. Pak jsem mluvil s rektorem, s panem biskupem, strávil jsem čas v Olomouci a teď jsem konečně v prváku.

Těšíte se třeba, až budete pečovat o lidi?

Určitě, to je ta hlavní věc. Když je člověk povolán stát se knězem, je povolán ke službě. Dávat svůj život pro Boží lid. To jsem zažíval, i když jsem byl učitelem – velmi mě naplňovalo být tam pro studenty. Nevěděl jsem, jak to v diecézi funguje, ale když jsem byl v konviktu v Olomouci, mívali jsme pastorační víkendy. To jsme bydleli u rodiny a pak jsme šli do jejich farnosti, do kostela... Pak během praxe jsme chodili do nemocnice a do domova duchodců, pracovali jsme s mládeží, to všechno pro mě bylo opravdu naplňující.

Jak se vám líbí tady v semináři?

Je to skvělé. Bývá to samozřejmě i těžké – je mi třicet, byl jsem zvyklý žít samostatně, pracoval jsem a dělal jsem si, co jsem chtěl. Ale i když to není jednoduché, nacházím v tom velkou svobodu. Máme tu skvělý balanc řádu a svobody třeba se setkat s kamarády mimo seminář. Potkáváme se v hospodě,

občas někde hrajeme – většinou irskou hudbu, americký folk, něco punkového. Naši představení jsou výborní, naslouchají nám a vycházejí vstříc, za což jsem velmi vděčný.

Stalo se Vám někdy, že jste ztratil motivaci? Působíte totiž, že se Vás stále drží nadšení...

Určitě, stoprocentně. Co se mě drží, to je křížová cesta. Ty pouště, temná údolí... Pomáhá mi ale Pán Ježíš. Že je tady. Víím, že to zní jako klišé, ale myslím to vážně. Jsem obecně takový melancholický člověk – někdy jsem hodně extrovertní, ale všechno hodně prožívám. V tu chvíli, kdy procházím něčím těžkým, se cítím k němu nejbliž – protože on to všechno prožil přede mnou, abych to nemusel prožívat sám. Pro každého z nás.

Svatá Terezie z Avily ráda při rozjímání chodila do Getsemanské zahrady (protože s Pánem neexistuje čas ani prostor) a tam byla s Ním, když se cítil úplně opuštěn. V angličtině máme výrazy happiness a joyfulness. Happiness znamená něco

momentálního, povrchního. Zato joy, to je hlubší. Radost, kterou můžeme cítit, i když přijde trápení. Samozřejmě, že jsem zažíval těžkosti, osamělost nebo deprese – a jindy jsem zase nadšený ze všeho, co se děje. Když člověk ale najde, co má dělat, kam ho Pán vede, i když je to těžké, cítí takový vnitřní pokoj.

A míváte i momenty, že by vás to křesťanství štvalo, nechtěl jste být s Ježíšem?

Co znamená Izrael, tedy my jako církev? Those who wrestle with God. Prát se s Bohem. To je příběh nikoli jednoho národa, ale každého z nás. O tom, jak byl Izrael blízko k Bohu, ale pak odbočil, zapomínal na něj, spadl, nechtěl ho a pak zase přišel zpátky... I já se s ním peru, jsem na něho našťvaný – když vidím v církvi věci, které mě štvou... Ale to všechno je součást dějin spásy! Ty problémy dneška nejsou nic nového – když čtu Starý a Nový zákon, vidím úplně to samé!

Takže samozřejmě, že tyto momenty mám! Kdybych řekl, že je všechno úplně v pohodě, lhal bych. Občas si říkám, já se nechci modlit! Bože, vím, že chceš, abych se postil, ale já nebudu! Protože jsem našťvaný! (bouchá do stolu) Samozřejmě mám v sobě rebela proti Bohu. Každý padlý člověk je rebel proti Bohu – proto ho naše hříchy ukřižovaly. Jinak by nezemřel. Zemřel místo nás – nebo aspoň rozhodně namísto mě. Opravdu.

Kněží mají často až příliš praktických starostí – máte nějaké rituály, které Vám pomáhají udržovat svůj duchovní život?

Určitě, na to je dobrý ten řádový život tady. Učí nás, jak to prožívat každodenně, až budeme faráři. Co pomáhá nejvíc, je

breviář, liturgie hodin. Ať se děje cokoli, člověk se musí zastavit a dát chvíli Bohu. Kromě toho, když se podíváme na všechny svíce, všichni z nich měli vztah s Pannou Marií. A pro kněze je vztah s Pannou Marií naprosto zásadní. Bez toho nevěřím, že by to kněz ustál. A třetí věc – Svatého otce se ptali, jaká je jeho nejoblíbenější kniha, a on jmenoval knihu, která mi taky moc pomohla: Žít v Boží přítomnosti. Napsal ji jeden karmelitán, který žil v šestnáctém století a jmenoval se bratr Vavřinec. Byl jen obyčejným karmelitánem, který celý život pracoval v kuchyni – ze všech praktických nebo nudných věcí se ale snažil udělat modlitbu.

Být v Boží přítomnosti... My žijeme v tomto světě, nejsme gnostiky, kteří žijí jen duchovně a neřeší praktické věci nebo lidi okolo. I mnich, který žije na poušti, nežije sám – on se modlí za církev a za všechny lidi a obětuje svůj život za všechny. Člověk nemůže milovat Boha, jestliže nemiluje svého bližního, včetně svého nepřítele. Neviděl jsem Boha, ale snažím se ho vidět v každém člověku.

Jmenoval byste nějakou literaturu, modlitby nebo lidi kolem sebe, kteří Vás inspirují nebo pomáhají?

Kniha, která mě velmi inspiruje, zvláště ohledně té předchozí otázky, je od francouzské herečky, zdravotní sestry a mystičky Gabriely Bossis. Ta posledních dvanáct let svého života cítila, že má psát deník, jak mluví s Pánem Ježíšem – vznikla kniha On a já. Hrozně doporučuju, moc mi pomohlo číst její rozhovory a poznat její vztah s Pánem, to mi naprosto otevřelo oči v mnoha věcech v mém životě. Samozřejmě také Následování Krista od Tomáše Kempenského. Mám rád knihy, které mají krátké jednotlivé

body k rozjímání, jak to psala třeba Terezie z Avily nebo Jan od Kříže. A jak jsem řekl, zásadní modlitbou je pro mě růženec.

Pokud jde o lidi, mám velké štěstí – duchovní doprovázející, ať už spirituál odsud, otec Radek Vašínek, nebo Josef Novotný z olomouckého konviktu, jsou naprosto neuvěřitelní a oba mi velmi pomáhali a pomáhají. Pomáhá mi to víc přijmout sám sebe, v praktickém i duchovním životě. Oba jsou pro mě velmi důležití a můžu s nimi probírat i věci, které jsou pro mě velmi těžké. Na začátku roku jsme měli exercicie s biskupem Zdenkem Wasserbauerem a i on mi velmi pomohl. Vědět, že má na starosti nás bohoslovce, mě velmi povzbudilo. Mám kolem sebe, díky Bohu, dobré lidi, kněze i mé kamarády.

O čem poslední dobou přemýšlíte?

Teď jsou jedním z mých hlavních témat židovské kořeny katolicismu a křesťanství. To je pro mě zásadní – obrácením jsem neodmítl svou židovskou identitu, naopak jsem ji naplnil. Je pro mě těžké vidět konkrétně na internetu lidi, kteří se nazývají křesťany, jak jim chybí porozumění této kontinuitě. Velmi povrchně analyzuji Bibli jen s ohledem na 21. století bez ohledu na celý kontext. Pak mají názor a používají víru jako zbraň – třeba v kulturních válkách. Když vidím katolíky na Youtube, jak říkají, že Židé kontrolují Vatikán, je to pro mě jako pro židovského katolíka těžké. Jeden židovský kamarád se mě jednou ptal, jak to, že teď věřím ve tři bohy. Křesťanství je ale přece naplnění prorocství, že všechny národy budou věřit v Boha Izraele! Nestal jsem se křesťanem, abych schovával svoje židovství – ne! To je pro mě nejdůležitější

věc – proto jsem katolík! O tom tedy teď hodně přemýšlím a čtu.

A na závěr, je možnost Vás potkat v naší farnosti?

Určitě. Ptal jsem se otce Jana, jak můžu farnost víc poznat. Jednou jsem šel na farní kafe a nikoho jsem neznal, tak jsem tam stál a pak odešel... Pro mě je komunita velmi důležitá – já ale nikoho neznám a nevím o možnostech, jak je poznat. Kdybyste chtěli, určitě bych stál o to s vámi trávit víc času. Není to jen o tom, že jsem součástí vaší farnosti na papíru – já jsem k vám chodil několik let každý den. Nikdo se mnou ale nemluvil a já nevěděl, jak začít. Na Moravě jsou komunity víc zavedené, ale tady je to jinak – z toho mám na kněžství největší strach.

Jsem třicetiletý muž. Mám touhu po otcovství a rodině. Ne po biologické, ale duchovní, jednoduše protože jsem člověk. Pro mě je velmi důležité mít farní rodinu – to, aby lidé věděli, že farnost je součástí jejich domova. Všichni lidé odcházejí k sobě do svých domovů, což jsou obrazy církve – manžel, manželka, jejich láska mezi sebou je obrazem lásky Krista k církvi. Farnost jako rodina pak má být nejdůležitějším místem v domě každého farníka. A já se bojím, že budu ve farnosti, kde za mnou budou lidé chodit jen jako za nějakým administrátorem a nebudou chtít „žít spolu“. Takže prosím – napište, a já určitě přijdu! (smích)

Děkuji za rozhovor a ještě za celou redakci přidávám poklonu Vaší skvělé češtině!

kontakt: a.lyutenskov@gmail.com

ZPRÁVY Z FARNÍ CHARITY

Tříkrálové koledování

I při těchto Vánocích se naše farní charita zapojila do Tříkrálové sbírky Charity ČR. Bylo to možné díky tříkrálovým skupinkám Zemanových, Studničkových, Provinských, Revendových a dalších – těm patří velké díky.

Kolik se nakonec při koledách po mších svatých v neděli 4. a 11. ledna a o svátku Zjevení Páně 6. ledna 2026 vybralo, najdete brzy na stránkách trikralovasbirka.cz a zveřejníme také na nástěnce a stránkách farní charity: srdcepane.charita.cz. Velké díky všem, kdo aktivity charity podpořili finančně i jako koledníci.

Jak se vybrané peníze rozdělí a využijí? Výnos sbírky je rozdělen podle předem daného klíče: 65 % vybraných prostředků se vrací charitám, které je vykoledovaly, 15 % je určeno na velké diecézní projekty, 10 % putuje do krizového fondu, odkud jsou uvolněny při mimořádných událostech, a na pomoc v zahraničí, 5 % využije na své projekty Charita Česká republika, 5 % tvoří zákonné režie sbírky.

Obvazy pro Ukrajinu

Většinu informací o zpracování obvazů pro Ukrajinu v naší farnosti jsme shrnuli v předvánočním čísle zpravodaje farní charity. Jak často se scházíme (tříkrát týdně – dopoledne ve čtvrtek a v pátek a jednou i večer, ve čtvrtek po mši svaté, aby mohli přijít i lidé po škole nebo po práci), jak zpracované obvazy a sbírky odvážíme (hlavní jsou teď čtyři cesty – prostřednictvím Zdravotního zajištění, Hasičárny, Kryjivky a díky kontaktům Ivanky Karpa, někdy využíváme i Koridor UA) a kam naše pomoc směřuje (nejen sklady u Kyjeva, ale i Cherson, Mykolaiv, obvazy a léky dostali obránci u Slavjansku,

Pokrovsku a dodávka pomoci směřovala do nemocnice u města Sumy).

Někdy a někde musí naše farní charita také poděkovat těm, díky jejichž práci můžeme vůbec takhle pomáhat. Na prvním místě bychom asi měli uvést náš „stabilní kádr“, tedy lidi, kteří se již dva a půl roku trpělivě scházejí a zpracovávají odpad z továrny do krabic plných úhledně srovnaných obinadel. Nemůžeme asi vyjmenovat všechny, ale snad aspoň ty hlavní nevynecháme: Anna Mertová, Hana Jedličková (těm i díky za obětavé otvírání prostor, kde můžeme pracovat), Zdena Černá, Antonín Čejka, Milada Bronská, Libuše Horáková, sestry Marie Kendíková a Anna Pulgretová, obětavý manželský pár Renat a Marie Magdalena Noskovi (i když odjeli na léto na chalupu, Magdalena tam neúnavně háčkovala podklady pro tzv. covery), Barbora Heřmanská, Eva Klířová, Hana Budská, Lydie Boháčová a Maria Bukovská. Do prázdnin jsme se také mohli těšit z účasti Marie Revendové s malou Alžbětkou – jenže ta povyroستla a chodí do školky a maminka už zase chodí do práce... K tomu všichni „večerní“, kteří vloni chodili i po práci a škole nebo přišli po úklidu kostela. Pavel a Jitka Vránovi, Helena Bachmanová, Milena Kobíková a další.

Bez těch stálých „motáků“ by to bylo těžké, ale samozřejmě je obcerstvující, když občas přijdou různí přátelé a známí, někdy se zastaví mimořádně nějaký farník, student nebo se i stalo, že někdo mladší věnoval den dovolené. A je jasné, že bez obětavých dovozců pytlů s továrním odpadem ke třídění bychom vůbec pracovat nemohli. K nám do zázemí přivázejí jednou za dva týdny čtyři pytle Flekovi, zbytek našich kapacit

doplňuje Tomáš Fiala, který spolehlivě zaspobuje i další zpracovatele – komunitní centrum v Břevnově, Habrovku, Tuchoměřice, Úvaly, sv. Klimenta a další. K Panně Marii Sněžné dovážejí pytle tamní dobrovolníci a při svých pondělních setkáních v refektáři kláštera zvládnou víc než naši celou týdenní produkci.

Kratší kusy obvazů sešíváme. Díky Marii Horákové za obětavé odnášení tašek s krátkými kusy a donášení sešitých. Díky Zuzaně Ševerové a Petře Šimákové máme v zázemí i půjčené šicí stroje. Kdyby se někomu nechtělo motat, může šít nebo se pro něj najde jiná činnost.

Zatím nás situace a různé díky, které k nám přicházejí z Ukrajiny (od sladkých pozorností, panenek a výšivek až po děkovné certifikáty od vojenských jednotek) utvrzují v odhodlání při zpracování obvazů ještě vytrvat. Bohužel je to stále třeba.

Děkujeme všem farníkům, kteří po bohoslužbách během první adventní neděle štědře přispěli ve prospěch obvazů pro Ukrajinu za mýdla a vyšívání dárky, které vytvořily účastnice Táček u Panny Marie Sněžné. Výtěžek akce byl 8 500 Kč a a na Spořilově dalších 4 500 Kč, mohli jsme tak podpořit režii (hlavně dopravu) obinadel u Panny Marie Sněžné i zde.

Sbírkky pro Ukrajinu

Většinou se snažíme reagovat na konkrétní poptávku – velmi často jsou to běžně prodejné léky, ložní prádlo, trvanlivé potraviny, hygiena – všechno je potřebné pro spousty „vnitřně přesídlených“, tedy lidí, kteří na Ukrajině přišli o domov a bydlí často v provizorních podmínkách. Na začátku zimy jsme vás zaskočili prosbou o sekery a pily na přípravu palivového dřeva. Chvilu trvá, než si člověk uvědomí, že Rusové na Ukrajině cíleně ničí energetickou infrastrukturu a lidé jsou nuceni se jistit nejen generátory, nabíjecími stanicemi, powerbankami – ale i svíčkami a kamny.

Potřeby se různě mění – nejčastěji obvazy doplňuje ložní prádlo, berle, chodítka, ortézy, pleny pro dospělé i děti. Na řadu věcí se snažíme přispět – doprava na Ukrajinu, obzvlášť do těch nejvíce zasažených východních oblastí je drahá a je dobré spíš přispět na věci, které se tam koupit dají. Díky statečnosti dobrovolníků se dá posílat materiál zdravotníkům přímo do evakuačního vlaku, který sváží zraněné ve stabilizovaném stavu z východu do vnitrozemí. Seznam věcí, které jsou potřeba, je vlastně velmi dlouhý: Kromě již uvedených věcí jsou to například stabilizační krční límce, dezinfekce na povrchy a rány, stále jsou potřeba vlhčené ubrousky, ručníky, pánské spodní prádlo, bavlněná trika, tepláky (už tady se z nich často šije adaptivní oblečení), mohli jsme i vyhovět požadavku na mikrovlnnou troubu, vítaná je veškerá hygiena a trvanlivé potraviny, káva, čaj, čokoláda a sušenky, ale i nutridrinky.

Jeden případ pro ilustraci

Občas je pomoc zcela konkrétně zacílena. S Tetánou Orlovou je Anna H. v kontaktu od doby, kdy Tetána v zázemí našeho kostela navštěvovala kurzy češtiny a děti chodily na výtvarný kroužek. Rozhodla se s dětmi vrátit do Dnipra, ale situace tam není lehká, což s lítostí sledujeme. Letos nás prostřednictvím AH požádala o pomoc s pořízením nabíjecí stanice, aby mohli doma svítit a děti zvládaly dálkové vyučování, i když elektrina jde někdy jen pár hodin denně. Podařilo se nám zprostředkovat dar prostřednictvím známého ředitelky naší farní charity a koupit nabíjecí stanici přímo na Ukrajině. Je s tím samozřejmě spojena i pěkná dávka „byrokracie“, protože jsme si vědomi, že spravujeme peníze, které máme od vás, farníků. Tady je pro ilustraci dík, který vlastně patří všem podporovatelům. Takže „Garnovo dnja“ i vám.

Доброго дня Jindřiška Vernerová, я безмежно вдячна Вам і Вашій благодійній організації за допомогу, це для мене дуже важливо і Ви мене міцно підтримали в тяжкий для моєї родини час. Я молюся за здоров'я пані Анни, вона мій янгол, який вже багато раз протягувала руку допомоги і рятувала мене і моїх дітей в скрутний час. Також я молюся за Ваше здоров'я і здоров'я Ваших колег в благодійній організації, ви творите дива для людей, ви рятуєте життя і обіймаєте своїми ширими серцями і великими душами.

Договір я підписала, і прикріпила файли до цього листа з фото чеків на придбання станції, квитанція на отримання коштів і фото самої станції в нас вдома.

З вдячністю і повагою, Тетяна Орлова

Гарного дня

Sbírka pro Azylový dům sv. Terezie byla i letos úspěšná.

Bořek a Michaela Tydlitátovi mohli v zázemí kostela naložit plné auto trvanlivých potravin, hygienických potřeb, zimního oblečení, a někteří přinesli dokonce i vánočky a krabice s cukrovím. Díky samozřejmě i těm, kdo věci odnesli rovnou do azylového domu v Karlíně.

Z poděkování: Před Vánoci byla sbírka doručena do našeho domu, mnozí ale přinášeli dary během posledních dvou týdnů přímo do Pernerovy ulice, případně přispěli na účet AD. Zvláštní a upřímné poděkování patří Farní charitě Praha 3 – Vinohrady při kostele Nejsvětějšího Srdce Páně, všem farníkům a příznivcům, stejně jako hnutí Cursillo v Praze a ve Slaném.

Mgr. Stanislav Fiala, vedoucí Azylového domu sv. Terezie, Arcidiecézní charita Praha

Poptáváme pomoc

Byl by někdo ochoten nějakou dobu pomáhat s úklidem u jedné naší starší farnice, která je po úrazu ruky? Znamenalo by to jednou za 14 dní se připojit k někomu z „kmenových“ lidí farní charity, zajet do Malešic a tam pomoci vytrít, umýt vanu apod., prostě obvyklé jednoduché domácí práce.

Najde se mezi farníky někdo z okolí Vlkovy ulice, kdo by čas od času mohl doprovodit paní s chodítkem na procházku, případně ji pomoci s nákupem?

V obou případech se, prosíme, ozvěte na mail Michaela.Valentova@seznam.cz nebo zavolejte 721 303 100 nebo se domluvíme někdy po mši svaté.

Stálá podpora znevýhodněných rodin

Dobrovolníci farní charity provázejí již řadu let několik rodin, které zde získaly azyl nebo dočasné útočiště. V uplynulém roce jsme pomáhali finančně s úhradou obědů a kroužků, často také různou pomocí při jednání s lékaří nebo úřady. Prostřednictvím Zuzany Fischerové také občas podporujeme klienty Poradny pro ženy. O jejich práci se můžete dozvědět více na poradnaprozeny.eu.

Předsevzetí farní charity do nového roku

Máme skluzy s tím, jak farníky informujeme: Dost se sice dozvíte z různých výzev, celkem často se podaří apel na to, co je potřeba včas dát na webové stránky. (Kdybyste je někdo neznal, je to snadné: srdcepane.charita.cz.) Ale s psaním zpráv, co se děje, komu se daří pomáhat, kdo se do pomoci zapojil a jak (ale i popsat, co se nám nedaří, co je potřeba atd.), v tom máme značné zpoždění nebo dokonce výpadky. Přitom předpokládáme, že s většinou deklarovaných záměrů by se většina farníků ztotožnila:

- Pomoc sociálně znevýhodněným osobám a rodinám.
- Zajištění materiálu pro zdravotnická zařízení na Ukrajině.
- Podpora Azylového domu sv. Terezie v Karlíně.
- A jak nás poučily povodně, tornáda a další mimořádné události: Podpora míst v ČR postižených přírodními katastrofami.

Tak doufáme, že zpravodajství z dění v charitě u Nejsvětějšího Srdce Páně se nám bude v novém roce dařit lépe.

Shrnula Michaela Valentová

Od sousedů

Vitry sur Seine je městečko nedaleko Paříže. Jak se daří tamní Charitě, jsme se zeptali Marie Stránské, která tam žije už 35 let, ale do Čech často jezdí, a tak si někdy povídáme o charitách a lidech.

Můžeš napsat něco o sobě?

Jsem původem z Prahy, ročník 1962. Vystudovala jsem na Karlově univerzitě a pak jsem pracovala ve Výzkumném ústavu matematických strojů jako programátorka. V osmadvaceti letech, těsně po sametové revoluci, jsem se provdala za jednoho báječného Čechofrancouze a odstěhovala se do Francie, kde žiji dodnes. Píšu tedy z trochu vzdálenějšího sousedství – ale sousedství je to pořád! Držím vám palce, milí sousedé a sousedky, a držte nám je také!

Můžeš představit vaši charitu? Co hlavně děláte, kdo jsou například vaši klienti?

Charita (Secours Catholique) ve Francii je organizována po místech a ne po farnostech. Vitry sur Seine, kde působíme, je město na jižním předměstí Paříže se skoro sto tisíci obyvateli. Místní Charita má asi deset aktivních dobrovolníků. Tím už je řečeno hodně...

Máme dvě hlavní činnosti, a sice školní podporu, která obnáší hlavně doučování, ale měla by se brát širěji a zahrnovat podle potřeby také přístup ke kultuře, navázání kontaktů s rodiči, seznamování

s francouzským a evropským prostředím atd. Jde o to, aby se děti cítily ve škole dobře, aby měly dobré podmínky pro učení a také dostaly příležitost zakořenit v místní společnosti.

Druhá věc, které se věnujeme, je umožnit lidem přístup k zákonným nárokům. Existuje spousta různých podpor v nouzi a pomáhajících institucí a asociací, ale přesto se stane, že je lidé v případě potřeby nenajdou nebo si nejsou schopni vyřídit potřebnou proceduru. My jim podáváme informace (které často sami hledáme) a pokud to potřebují, doprovázíme je. Kromě toho v naléhavých situacích poskytujeme i hmotnou pomoc.

Kdo se na nás obrací? Nápadně často ženy, které se ocitly samy s dětmi. Máme i hodně klientů migrantů (což nemusí nutně znamenat, že jsou ve Francii ilegálně). Potřeby jsou různé, od hledání bydlení po přístup ke zdravotní péči nebo vyřízení povolení k pobytu.

Samozřejmě častá prosba je o peněžitou pomoc. Chodí ale i lidé, kteří si prostě potřebují popovídat.

Jak to pro tebe začalo? Překvapilo tě něco, co bylo jinak, než sis představovala?

Začalo to jako spousta věcí – náhodou. Diecézní charita poslala do farnosti zprávu, že se hledají dobrovolníci. Měla jsem tehdy na starosti farní nástěnku, a tak jsem na ni dopis vyvěsila – a když se dlouho nikdo nehlásil, přihlásila jsem se sama.

O tom, jak to bude vypadat, jsem moc představu neměla, a čekala jsem, že se budu muset dost přizpůsobovat, ale nakonec jsem se ani přizpůsobovat nemusela. Dobrovolníci mají velkou volnost v tom, co dělají a jak to dělají. Máme základní chartu a několik priorit, to je rámec, který respektujeme, ale dál je to na nás.

Jinak ale je překvapení spousta. Ze strany pomáhajících i ze strany klientů. Stejně jako většina dobrovolníků jsem objevila jiný svět. Překvapilo mě, jak málo vím o lidech, kteří žijí hned vedle.

Máš nějaký zážitek z charitní činnosti, který je pro tebe důležitý?

Pro mě je vlastně hlavně důležité, že tohle můžu dělat, to samo je zážitek – že se dá pomoci, že si lidé pomáhají, že je hodných lidí víc, než by člověk čekal.

Ale asi ses ptala spíš na nějaký případ. Hned po začátku našeho působení nám sociální pracovnice poslala sedmdesátiletého pána, který potřeboval naléhavou peněžní pomoc. Ukázalo se, že toho potřebuje daleko víc, například bydlení. Podařilo se nám ho ubytovat v domově důchodců, který je kousek od naší permanence. Vyřizování trvalo asi rok a půl. Sám by to nikdy nedokázal, například proto, že neumí číst. Byt jsme mu zařídili díky partnerskému

bazaru a také z darů, které jsme posbírali po známých.

Ten pán je nám ohromně vděčný a na důkaz vděčnosti nás každý týden navštěvuje, takže se stal jakýmsi členem skupiny. Pro nás všechny byl jeho případ velký úspěch, který nám dodává kuráž, když ji občas ztrácíme...

Co dělá vaše zastřešující organizace? Zmiňovala jsi různé formy podpory...

Oblastní Charita, která sídlí v našem okresním městě Créteil, se stará o potřeby místních charit a zároveň zprostředkuje kontakt na státní úrovni. Působí tam skupina zaměstnanců, tedy profesionálů.

Dostáváme od ní prostředky na činnost, ale také nabídky školení (to je naprosto nezbytné), zprávy z ostatních skupin a pozvání k pravidelným setkáním charitních dobrovolníků z našeho okresu, což je vynikající příležitost, jak se navzájem povzbudit a poradit se.

Další důležitá funkce je takzvané “plaidoyer”, tedy informování o tom, co nefunguje, a účast v akcích, které se snaží vymoci nápravu (petice, demonstrace, zprávy pro veřejnost, apod.). V tomhle je možná rozdíl mezi Charitou českou a francouzskou. Ve Francii je tenhle aspekt velice silný a výroční zprávy francouzské Charity jsou brány velmi vážně.

Mluvila jsi o tom, že má vaše Charita každé čtyři roky téma, na které se zaměří.

Ano, minulé téma bylo Přístup k právům. Nové téma je Dobrovolníci. Témata se připravují na celostátní úrovni, ale samozřejmě po konzultacích s nižšími úrovněmi.

Jaká je spolupráce s lidmi z farnosti anebo lidmi ze sousedství?

To je jedna z nejzávažnějších částí. Nava-
zovat kontakty, shánět možnosti. To se týká
nejen jednotlivých lidí, ale také ostatních
spolků či institucí. Ostatně bez toho by-
chom se daleko nedostali – v deseti lidech...
Mám pocit, že nám lidé spíš fandí.

Co se týče farnosti, spolupráce by moh-
la být lepší, je škoda, že je často vidět jistou
opatrnost až ostražitost. Například když
jsme si chtěli půjčovat farní sál, narazili
jsme na spoustu obav – co to bude stát, kdo
tam bude chodit, jak to dělají jinde... (Na-
koniec jsme tu myšlenku opustili – abych
nekrivdila farnosti, bylo to hlavně z jiných
důvodů – a jsme dál v místnostech zapůjče-
ných na několik hodin týdně městem.)

Ale je to určitě hlavně otázka osob.
Myslím si, že právě tady je charitní činnost
dobrá škola víry, praktické víry, a těšilo by
mě, kdyby se víc lidí odvážilo. Udělalo by
jim to dobře.

Jak získáváte podporu či peníze na svou činnost?

Dostáváme peníze od naší mateřské organi-
zace Secours Catholique – Caritas France
(SCCF). Pak se ale také musíme sami snažit
něco dodat do společné kasy. Organizuje-
me každoroční sbírky ve farnostech, včetně
prodeje menších předmětů, z nichž některé
občas i vyrábíme (teď před Vánoci ozdo-
bené svíčky, věnce, občas třeba tašky nebo
míčky ze zbytků látek, případně sušenky
a podobně – jak to vyjde).

Také se účastníme letní městské slav-
nosti, kde máme stánek a můžeme i něco
prodat, i když hlavní cíl je představit
naši činnost. Letos jsme dělali placenou

tombolu a hry pro děti zadarmo, stejně jako
kafe a palačinky.

Co vidíš jako vaše největší překážky a co by sis přála do budoucna?

Jsme hlavně omezeni vlastními silami, řek-
la bych. Chybějí dobrovolníci, kteří jsou
ochotní a schopní se vyškolit a potom do-
provázet lidi administrativními labyrinty.
Další věc je, že se nejen omezují sociální
programy, ale sociální síť nefunguje, jak
má, a dokonce stát neplní svoje zákonné
závazky – vím, o čem mluvím, viděla jsem
to. Máme víc „klientů“ a málo peněz. Fran-
couzská Charita dokonce poprvé ve své
historii propouští zaměstnance.

Co bych si přála? Aby se lidé nebáli
vidět potíže lidí kolem sebe a aby si věři-
li, že s tím budou moci něco udělat. Jsme
sice kapka v moři, viděno z výšky, ale pro
člověka, který se dostal z ulice, to kapka
není. A pro našeho Pána – a pro naši víru –
také ne.

Ptala se Magdalena Martinovská

SPOLEČENSTVÍ ŽEN

Křesťanský život i spiritualita žen mají svá specifika. Potřeba sdílet a spoluprožívat je vedla před několika lety k založení společenství žen. Zakladatelky K. Němcová a M. a H. Chytré ho nabídly jako otevřené pro ženy různého věku, stavu a profesí. Tato základní podmínka platí i nadále. Navštěvovaly ho i ženy viru teprve hledající nebo ty, které do farnosti nepatří, ale účastní se bohoslužeb v našem kostele.

Na setkání si vždy některá z účastnic připraví pro ostatní krátký duchovní program s citací zajímavých textů nebo třeba i formou hry. Společně se modlíme za potřeby církve, světa i za sebe a za své rodiny navzájem. Změna programu je však vždy vyhrazena – ať už kvůli nemoci či jiným nečekaným okolnostem, nebo i potřebě řešit akutní problém některé z žen.

Diskutujeme i o aktuálním dění v církvi, o změnách, kterými prochází, a o jejím působení ve společnosti. Hovoříme také o různých duchovních tématech a o zkušenostech prožívání svého křesťanství. Svobodně a pouze do té míry, kterou si účastnice přejí, sdílíme radosti i strasti našich pracovních a rodinných životů. Tato sdílení jsou velmi obohacující a díky různým profesím účastnic se občas dočkáme rady k nezaplacení. Vedou k vzájemnému poznávání těch, které by se jinak třeba jen letmo zablýhly v kostele. Předáváme si také tipy na zajímavé knihy, filmy, výstavy a další duchovní a kulturní události nebo zajímavá místa a akce (poutě, debaty, akce pro ženy). Sdílíme i zážitky z nich.

Scházíme se jednou měsíčně vždy druhou neděli v měsíci od 19 hodin na faře. Setkání probíhá v uvolněné atmosféře, ve svobodě a nechybí ani humor. To vše navíc doplněno chutným občerstvením. Pokud cítíte, že by takové společenství bylo i pro vás, velmi rády mezi sebou uvítáme nové účastnice.

Irena Pilíková
e-mail irejip@seznam.cz
tel. 602 740 495

Zprávy od Srdce. Občasník farnosti Nejsvětějšího Srdce Páně v Praze. Pro vnitřní potřebu farnosti. Neprodejné. Vydáno: únor 2026. Redakce: Jan Houkal, Maria Mlada Ondrášová, Michaela Valentová, Jana Homolka Zelinová a Barbora Sedláčková. Grafické zpracování: Terezie Kopřivová. Foto na titulní straně: Petr Neubert. Časopis najdete i na farním webu pod záložkou Farní oznámení. Kontakt: casopis@srdcepane.cz. www.srdcepane.cz